

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum IV. Decretalium, per viginti, & unum Titulos distributum, De
Sponsalibus, Et Matrimoniis, eorumque impedimentis, ac dispensationibus,

...

Schlüter, Georg

Augustæ Vindelicorum, 1702

Articulus V. An secundæ nuptiæ sint benedicendæ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73058](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73058)

judicandum, & tanquam alieni juris per-
valorem, qui personam ejus mariti, qui
jam non esse existimabatur, assumpsit.
Nam, si in casu, quo mulieribus illis mors
suorum prius virosum certa non erat, ex
conscientia tenebantur partem tutiorem
amplecti, nimirum non transire ad secun-
das nuptias, quia sic nullum materialiter
peccatum commississent; dici non pote-
rat *inculpabile factum*, si nihilominus
transiverunt, solum *putantes*, esse mor-
tuos, aut *credentes*, non liberandos: & ta-
men Pontifex earum factum vocat *incul-
pabile*, modo secundum maritum relin-
quant, & ad primum redeant, si is reverta-
tur; ergo illa juris regula: *in dubijs turior
pars est eligenda*, non est universaliter
præceptiva, & in omni materia; circa
quam opiniones oppositæ confligunt, si
pro utroque adsint rationes probabiles.

ARTICULUS V.

An secunda nuptiæ sint benedicendæ?

1863. Super hac materia duo sunt capitula,
hoc titulo. Primum est c. *Capellanum* 1.
h. 1. ubi Alexander. III. præcipit, Capella-
num, qui secundas nuptias benedixit, ab
officio, & beneficio suspensum, cum lite-
rarum testimonio mitti ad sedem Aposto-
licam, appellatione cessante. Alterum c.
Vir autem 3. eod. ubi Urbanus. III. dicit,
virum & mulierem ad bigamiam trans-
euntem, non debere à Presbytero benedici;
quia, cum aliâ vice benedicti sint, eorum
benedictio iterari non debet.

1864. Pro expositione utriusque cc. not. 1. per
Capellanum hic intelligi Parochum, cui ex
officio incumbit nuptijs interesse, & bene-
dictionem nuptialem conjugibus præstare,
ut notat Gonzalez in cit. c. *Capellanum*. n.
2. & constat ex Trid. sess. 24. de reform.
matrimonij c. 1. ubi Concilium simpliciter
statuit, non præcipiendo sed *hortando*, ut
novi conjuges ante benedictionem Sacra-
mentalem, in templo suscipiendam, in
eadem domo non cohabitent. 2. simpli-
citer statuit, ut benedictio à proprio Pa-
rocho fiat, neque à quoquam, nisi ab ipso
Parocho, vel Ordinario, licentiam ad præ-
dictam benedictionem faciendam alij Sa-
cerdoti concedi posse, quacunquē con-
suetudine etiam immemorabili, vel privi-
legio non obstante. Et ideo, qui conjugibus
benedictionem nuptialem etiam in

Tom. 17.

primis nuptijs præstare ausus fuerit sine
licentia proprii ipsorum Parochi, vel Ordina-
rii, juxta Trid. cit. ipso jure tam diu sus-
pensus manet, quamdiu ab Ordinario
ejus Parochi, à quo benedictio suscipienda
erat, absolvatur.

Hanc porro suspensionem non incur- 1865.
rit, qui conjugibus benedictionem sine
proprii eorum Parochi, vel Ordinarij li-
centia præstat ex ignorantia dictæ legis,
nisi conjuncta sit cum *ingenti temeritate*,
ut docet Sanchez l. 3. hic d. 48. n. 7. cum
alijs. Hoc enim denotant ea verba: *qui
ausus fuerit*; seu *temerè præstiterit*. Nam
verbum *temerè* importat propriè aliquid
facere cum contemptu legis, ut notat St.
Thomas 2. 2. q. 53. a. 3. ad. 2. cum Cajeta-
no ibid. apud Barbof. de *dictionibus*. V.
temerè. Suspendio autem illa, de qua n.
priori, infligitur ipso jure; cum ly *suspen-
sus maneat*, sint verba præsentis temporis,
quæ latam sententiam important, ex com-
muni regula de censuris, & cum commu-
ni tenet Barbof. in Trid. cit. 166. volens
cum Hurtado de censur. tract. de *suspens.
difficult.* 13. n. 40. extendi posse nedum
ad officium, sed etiam ad beneficium.

Not. 2. benedictionem conjugalem 1866.
non posse, nisi inter missarum solemnias
fieri, docere Barb. cit. n. 151. ubi etiam
subjungit, eam posse omitti à contrahenti-
bus secundas nuptias, si in prioribus sint
benedicti, imò nec posse recipere juxta n.
1863.

Not. 3. quod dicitur in Trid. cit. ne
conjuges ante benedictionem Sacerdota-
lem, in Templo suscipiendam, in eadem
domo cohabitent, esse solum consilij, non
præcepti, ut patet ex illis verbis: Præterea
eadem Sancta Synodus *hortatur*.

Not. 4. in quaestione: *an sit peccatum*, 1867.
*consummare matrimonium, ante receptam
benedictionem nuptialem*, secluso nimi-
rum Scandalo, & contemptu hujus Eccle-
siastici usus? R. negativè ex n. priori.
Non esse mortale communis tenet cum
Rebello, p. 2. l. 2. q. 7. n. 2. nec unde sit
veniale; ex Trid. colligitur, cum sit so-
lum consilij, ne prius in eadem domo co-
habitent.

Dices: ergo talis benedictio poterit o- 1868.
mnino omitti sine peccato, modò absit
scandalum, & contemptus: at hoc dici
non potest, cum Concilium expressè di-
cat:

N n n

cat:

cat: *statuitque benedictionem à proprio Parocho fieri.* N. illatum sic generaliter acceptum. Nam *ly statuit* importat præceptum; quia tamen res præcepta est solum levis, nimirum Sacramentale, nec valde congruens progressui matrimonij (ut notat Barbof. *cit. n. 150.*) ad summum erit veniale; ita Sanchez *hic l. 3. d. 82. n. 6. dixi ad summum*, quia *ibi* forte non est præceptum, ut recipiatur; sed solum, si recipienda est, ne fiat ab alio, quam proprio Parocho; non autem ab alieno, nisi de ipsius licentia, nullis privilegij alienum juvantibus in hoc puncto, nimirum concessis ante hoc decretum Tridentini, quo ipsi expressè derogatur. esse autem alibi præceptum, ut recipiatur, habetur ex *c. Nosstrates, & c. Sponsus. 30. q. 5. & universali Ecclesie uti.*

1869. Not. 5. in casu benedictionis nuptialis recipiendæ, Parochum censeri *proprium*, modo sit proprius unius ex contrahentibus. Sic Barb. *cit. n. 154.* & in simili dictum est superius de proprio Parocho ad assistendum matrimonio. Not. 6. Parochum proprium debere recipere elemosynam occasione benedictionis, & non alium, ex decisione S. Congregationis Rituum, in quadam causa Acherontina. 25. Jan. 1602. de qua Barb. *cit. n. 155.* his præmissis: Quæstio est. 1. in quem finem illa nuptialis benedictio instituta sit? N. cum Sanchez *cit. d. 82. n. 1.* quod instituta sit non modò ad dignitatem Sacramenti, sed etiam ad actus conjugij decenter agendos, & carnis appetitus refrenandos.

1870. Quæstio est. 2. an hæc benedictio secundis nuptijs impertienda sit? N. stando in jure scripto, dicendum negativè ut constat ex *cit. capitul. in n. 1863.* quod procedit saltem in casu, quo ambo in prioribus nuptijs jam benedicti sunt. Idem dicendum censet Sanchez *cit. d. 82. n. 15.* & deducitur in *c. Vir autem*, de quo *num. 1863.* quando nuptiæ sunt secundæ *ex parte mulieris tantum*; si autem sunt secundæ tantum ex parte viri, ut si virgo, vel prius innumpta contrahat matrimonium cum viro, qui prius benedictus fuit in alio matrimonio, secundas nuptias iterum benedici, censet Covarr. *in 4. decret. p. 2. c. 8. §. 11. n. 2.* Verùm hoc est contra *cit. c. Vir*: ubi dicitur, secundas nuptias non

debere benedici, quia cum benedictio sit communis viro & mulieri, si quando unus eorum semel benedictus, in secundis nuptijs ex parte viri mulier prius innumpta, & non benedicta benediceretur, eo ipso etiam benediceretur vir; jam antè benedictus, consequenter fieret benedictionis iteratio, in eo c. prohibita. Ex hoc colligitur, si nuptiæ sint secundæ ex parte viri tantum, siue tantum ex parte mulieris, siue demum ex parte utriusque, secundas nuptias non esse benedicens; quia, ut constat ex *cit. c. vir*, benedictio in persona benedicta non debet iterari.

Quæstio est. 3. quomodo poena possit esse tam gravis in *cit. c. Capellanum*, illi statuta, qui secundas nuptias benedicit; cum hoc delictum videatur esse *ex se solum leve*. Mihi probabilius est, in *cit. c. 1. eam* poenam non esse *ordinariam*, nec esse constitutum jus universale; quia poena multum excederet delictum; sed solum esse *arbitrariam*, & pro casu particulari, munito alijs circumstantijs, quibus delictum illud poenæ proportionatum evasit, eam poenam decretam esse. Sic Abb. *in cit. c. 1. Sanchez cit. d. 82. n. 30.*

Quæstio est. 4. num quoad quæstionem (*an secundæ nuptiæ possint licitè benedici*) saltem de jure non scripto, seu consuetudine possit affirmativè responderi? Aliqui censent, talem consuetudinem non valere, nisi sit inducta sciente, imò ex certa scientia illam approbante Pontifice.

Verùm contrarium est probabilius, ut notat Sanchez *cit. n. 20.* Nam, ut humana lex aboleatur, & transgressores à culpa excusentur, per inductam consuetudinem illi contrariam, non requiritur, quod inducatur cum scientia, & consensu Principis alio, quam *legali*, qui habetur in *c. fin. de consuetudine*. Hunc enim a lege habet, si rationalis sit, & tempore jure requisito continuata, ut constat

ex l. 1. tit. de Con-
suetud.

